

El Consell Nacional del Front Nacional de Catalunya, reunit a Barcelona el dia 1 de setembre del 1979, a proposta del secretari general, va acordar revisar la seva actitud amb relació a l'Estatut de Catalunya aprovat per la comissió constitucional, per considerar que:

1er.) Que si és cert que en l'inici de la negociació, FNC es va arranjear amb les forces polítiques parlamentàries, ho va fer posant com a condició que no seria retallat el projecte d'Estatut dit de Sau. I aquesta actitud venia motivada, no pel fet que ens satisfés l'esmentat projecte, perquè el considerem l'Estatut de quatre partits i no el de Catalunya, sinó per unir tots els esforços per aconseguir el millor per al país. Malauradament, l'Estatut ha estat retallat en la lletra i en l'esperit.

2on.) Creiem que la negociació era difícil: per una part, l'Estat, que sap molt bé el que té i el que vol cedir. I per l'altra, els representants elegits pel poble, que havien elaborat el projecte d'Estatut i que podien recolzar-se en Catalunya cercant el suport popular. Malgrat tot, els nostres parlamentaris no han correspost a la seva funció i, només amb una excepció, han accedit a convertir l'Estatut en una simple descentralització administrativa, servida amb un llenguatge més ampuhós i tècnic. En altres termes, **per aconseguir una situació semblant a una Mancomunitat, no calia anar a Madrid.**

3er.) FNC té per norma dir la veritat al poble, i per aquesta raó, no pot admetre que un fracàs com és el projecte aprovat es vesteixi com si fos el major èxit polític de Catalunya d'aquest segle. Som conscients que no hem de pidolar, sinó reclamar allò que és nostre i que ens fou pres per la força. I constatem que això és el que fan els parlamentaris negociadors dels quatre partits majoritaris, quan la realitat és que **L'Estatut està per cotes molt més baixes, no de les nostres institucions històriques ni de l'Estatut de Núria, sinó de l'Estatut de l'any 32 fins i tot. Demanem, doncs, respecte per al poble, i que s'acabi d'una vegada la tàctica electoralista. El poble català té dret a saber on, com i què podem esperar.** Només així farem via i recuperarem la nostra identitat.

4art.) Sabem que alguns diran que és fàcil la crítica, i que no tenim coneixement exacte del contingut del text estatutari i que amb quatre tòpics volem cridar l'atenció. Però la qüestió no és aquesta: FNC ha se-

guit, des del projecte de Sau —en què no ens van deixar intervenir—, tota l'evolució del procés estatutari, i pot assenyalar que, tant globalment com en detall, les manques que té el projecte aprovat i que serà sotmès a referèndum. Perquè autonomia no vol dir res més que el dret o condició d'autogovernar-se i elaborar la pròpia llei, que queda com a norma i no com a concessió graciosa de l'Estat central. I precisament això és el que li manca a aquest Estatut, on **tot és pura tolerància o bé emanació de Madrid. No hi ha diferència entre l'Estatut de Catalunya —a què es proclama nacionalitat amb dret a l'autogovern— i una descentralització administrativa.**

5.) Cal remarcar, en l'aspecte polític, l'**atomització de poder que tindrà la Generalitat**, que veurà destorbada la seva tasca per:

a) L'existència simultània d'una poderosa administració estatal —articulada en les quatre províncies, que es mantenen. Tot plegat, amb la presència dels governadors civils, delegats ministerials, etc, que conservaran gran quantitat de l'administració pública, culminant en un delegat del govern que coordina les dues administracions, l'estatal i l'autònoma.

b) L'existència de les diputacions provincials i l'autonomia municipal, i de les corporacions públiques existents o per crear.

c) La fàcil discussió i retenció de funcions a traspasar, i la interpretació que es pugui donar a les competències de la Generalitat.

d) La limitació constant de la Constitució, fins i tot en les competències exclusives de la Generalitat, tal com es reflecteix en els articles 9 i següents del text estatutari, així com en les lleis especials d'àmbit estatal (ràdio i televisió), llei orgànica del poder judicial i totes les lleis orgàniques que desenvoluparan en el text constitucional.

e) La invocació constant a la solidaritat i al respecte a les altres comunitats de l'Estat, que actuarà com a fre en la necessària recatalanització i progrés social del país.

f) La limitació que representa autoritzar la creació d'una policia autònoma, de servei limitat. I a la

qual després de definir i articular, es declara que la direcció correspon al govern central.

g) Atribuir competències exclusives, o bé desenvolupament i execució legislativa, però sempre emmarcat en les normes bàsiques o lleis especials de l'Estat, com és el cas de la planificació econòmica i industrial, o la premsa, ràdio i TV (amb un canal català de titularitat estatal).

h) La limitació del tribunal constitucional en l'aspecte legislatiu, i la migradesa del camp de matèries a legislar pel Parlament de Catalunya.

6è.) Quant a l'ordre judicial, cal dir que **l'Estatut de Catalunya limita els nostres drets com a poble, en sotmetre'ns totalment a les lleis orgàniques estatals i quedant només una aparença de poder judicial català.**

7è.) En l'aspecte fiscal, en supeditar les finances als costos dels serveis que es vagin traspasant fa preveure una llarga interinitat, fins que no entri en joc el règim fiscal de Catalunya. Així mateix, l'operativitat plena del text estatutari quan arribi el seu moment (8 anys) fa dubtar de la seva eficàcia, car s'hauran de negociar els percentatges, i la quantitat que tornarà a Catalunya dels impostos serà molt migrada. No serà possible finançar per reconstruir el nostre país sinó és a canvi de crear nous impostos que encarriran el cost de la vida.

Així mateix, el Front Nacional de Catalunya creu que una autonomia és possible segons el grau del seu finançament; la resta són paraules buides.

8è.) El tracte discriminatori donat a la llengua catalana.

9è.) La reserva que fa l'Estat en matèria d'ensenyament en prendre les facultats exclusives i convertir-la en competència plena que converteix la Generalitat en una funció administrativa sotmesa a l'alta inspecció de l'Estat. I permet al mateix temps la creació de centres no catalans.

10è.) Caldrà així mateix evitar al màxim, i respectant la voluntat popular, la creació d'un govern que estigui en mans sucursalistes on no hi hagi participació de forces autènticament catalanes i progressistes, ja que això podria convertir la migradesa que tenim en una pura aparença.

En general creiem haver tocat la majoria de punts negres de l'Estatut, i per això no insistim més en qüestions de detall, que són sempre fruit de l'esperit general del qual provenen, i que és, encara que les aparen-

ces tractin de evadirho, negatiu per a Catalunya.

Per aquesta raó, FNC considera insuficient el projecte d'Estatut, aprovat per la Comissió Constitucional. I així mateix considera pobra la gestió dels parlamentaris negociadors a excepció de Heribert Barrera, **que no ha sabut connectar i mobilitzar el nostre poble, i han demostrat la capacitat política del poder central.**

Per aquest motiu, FNC no pot considerar un triomf per a Catalunya el text estatutari. Ara bé, amb tot, i tenint en compte la seva migradesa, però considerant que el català no pot dir que no vol un Estatut o un reconeixement de la seva nacionalitat, actitud que seria capitalitzada pel feixisme centralista, i que provocaria un procés d'involució en la nostra societat, ha considerat el dilema de definir la seva actitud de cara al referèndum entre l'abstenció i el sí.

Cert és que l'abstenció seria actitud més coherent, que per un cantó respectaria el nostre dret reivindicatiu, i seria el refús de l'Estatut, tant pel contingut com per la gestió dels parlamentaris. Però no oblidem que si bé FNC va ésser abstencionista en la Constitució, ens trobàvem davant un altre tipus de llei que es podria donar per aprovada, abans de votar car a la corona, al govern, i als partits majoritaris els era necessària. En canvi, en el referèndum de l'Estatut, fora dels partits majoritaris, i encara no tots, no interessa a l'Estat espanyol, que s'aprovi. Allò que preveu la Constitució és la possibilitat d'evitar conflictes administratius, nacionals i locals, i res més. Per tot això i considerant que el referèndum, encara no sabem com es farà, s'ha de dictar una llei orgànica que pot molt bé dir que, si el text no és plebicitat pel 51% del cens electoral, no s'aprova. I es preveu un gran increment de l'abstenció que normalment en aquest tipus de consultes es xifra en un 25%, i que ara vindrà incrementada pels següents percentatges.

Part important del vot Immigrat, que sent i pensa en espanyol. La militància de dretes i d'UCD, que se sent contrària a la reivindicació catalana i que tem un govern de la Generalitat de tipus esquerrà. Els funcionaris de l'Estat i d'altres corporacions públiques, que no votin ni que per tant s'abstindran. I en el mateix cas els militars, policies.

Part del catalans de les comarques que es consideren vexats, per la conducta dels parlamentaris que, amb el seu electoralisme, han abandonat els seus justos drets.

El desencís dels catalans davant la gestió i resultats de la política portada a terme en totes els ordres pels parlamentaris, que és font d'abstencionisme. Així com la situació general del país.

Els catalans que consideren un insult i una burla l'Estatut que ens ofereixen.

Tot plegat podria significar que no s'arribés a les cotes mínimes, la qual cosa representaria la no aprovació de l'Estatut. I recordem que això és possible, i va passar no fa molt al país de Gal·les o a Escòcia.

A més, caldrà saber si el dia de les eleccions és laborable o festiu, ja que en l'últim cas encara s'incrementaria més l'abstenció.

Per aquest motiu i pensant en Catalunya abans que en nosaltres, ens veiem en la necessitat de demanar que es voti sí a l'Estatut. Perquè si no s'aprova s'obriria un procés d'involució nacional a Catalunya, que necessita, encara que només sigui de nom, tenir un reconeixement institucional per a recatalanitzar-se.

Perquè per als independentistes, com nosaltres, i que no esperàvem res, donat de bon grat, és un primer pas en un procés popular que cal obrir, demostrant al poble quin és el camí i solució dels nostres problemes, la sobirania nacional prenent com a punt de partida la migradesa d'allò concedit.

Perquè no existeix alternativa, si Catalunya no aprova, aquest Estatut, no n'hi ha d'altre i serà interpretat per l'Estat, com una voluntat d'integració, sempre que ens respectin, el folklore i la cultura, «particularidades regionales».

Perquè per fer un nou Estatut (que seria i seguiria el mateix procés de tramitació) caldria esperar 5 anys, i la iniciativa de les diputacions provincials, de les dues terceres parts dels municipis, la població dels quals representa com a mínim la majoria del cens electoral de cada província, i tot això aconseguir-ho en el termini de 6 mesos. O bé el supòsit impossible de sumar a tot l'anterior un referèndum, regulat per llei orgànica a promulgar, que doni com a resultat el vot afirmatiu del cens de cada província.

En altres termes, o aquest Estatut o res en cinc anys. I mentrestant desapareix per Imperatíu constitucional l'actual Generalitat i pre-autonomia, i quedem integrats totalment a l'Estat.

Per aquestes raons i encara que sigui dur, el Consell nacional de Front Nacional de Catalunya decideix aconsellar el vot afirmatiu en el pròxim referèndum.